

Elle Kennedy

Suomentanut Anna Heroja

KILTIN TYTÖN KOMPLEKSI

KIPINÖIVÄN KUUMA
TIKTOK-SENSAATIO

Elle Kennedy

KILTIN TYTÖN KOMPLEKSI

SUOMENTANUT ANNA HEROJA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
Good Girl Complex

COPYRIGHT © 2022. GOOD GIRL COMPLEX by Elle Kennedy
The moral rights of the author have been asserted.

SUOMENKIELINEN LAITOS
© ANNA HEROJA JA WSOY 2024
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-50228-0
PAINETTU EU:SSA

LUKU YKSI

COOPER

Olen kurkkuani myöten täynnä Jägerpommeja. Vietin koko eilisen päivän liimaantuneena blenderiin ja väänsin hiki hatussa Piña Coladoja ja mansikkadaiquireja. Tänään on mennyt vodka Red Bulleja ja Fireballeja. Eikä unohdeta roseeta. Nämä paskahousut ja heidän roseensa. He ovat rynnineet baaritiskille tiiviinä rintamana ja huutelevat minulle juomatilauksiaan pastellinsävyisissä pellavapaidoissaan ja kolmesataa dollaria maksaneissa hiustyyleissään. Täällä on liian kuuma tähän paskaan.

Avalon Bayn vuodenajat ovat kuin päättymätön lähtöjen ja saapumisten kehä. Kuin vuorovesi, joka vaihtaa suuntaa myrskyssä: kesä on ohi, ja arki alkaa. Auringon polttamat turistit pakkaavat tila-autonsa ja sokerihumalaiset lapsensa ja suuntaavat takaisin sisämaahan, lähiöihin ja toimistoihin. Heidän tilalleen vyöryvät suihkurusetetut opiskelijapenskat – Garnet Collegeen palaavat klooniarmeijat. Nuoret perijät, joiden rantapalatsit peittävät merinäkyvät meiltä muilta, jotka elää kituutamme heidän taskuistaan putoavilla kolikoilla.

»Hei, bro, kuusi tequilashottia!» yksi klooneista älähtää ja iskee luottokorttinsa märkään tahmeaan tiskiini, ikään kuin minun pitäisi olla siitä vaikuttunut. Jätkä ei todellisuudessa

ole mitään muuta kuin tyyppillinen yliopistoääliö, malliesimerkki suoraan Sperryn katalogista.

»Muistuta minua, miksi me teemmekään tätä hommaa», sanon tarjoilijan ständillä odottavalle Stephille samalla kun pistän viskikolajonon tulemaan.

Steph vie käden liiveihinsä ja kohottelee rintojaan, jotta ne asettuvat täyteläisemmin hänen mustan Joe's Beachfront Bar -toppinsa sisällä. »Tippien takia, Coop.»

Aivan. Mitään ei hassata niin nopeasti kuin muiden rahoja. Rikkaat pennut sylkevät seteleitä nokittelupelissä, jonka isukin luottokortti mahdollistaa.

Viikonloppuisin rantakatu on yhtä karnevaalia. Tänään on viimeinen perjantai ennen yliopiston syyslukukauden alkua, ja se merkitsee kolmen vuorokauden yhtämittaista biletystä maanantaiaamuun saakka. Baarit ovat ratketa liitoksistaan. Rahaa tulvii ovista ja ikkunoista. En aio silti tehdä tätä ikuisesti. Teen viikonloppuisin pimeää keikkaa ja säästän vähän ylimääräistä pätäkkää, jotta voin joskus lopettaa muille ihmisille työskentelyn ja päästä oman itseni herraksi. Häivyn tästä baarista sillä sekunnilla, kun olen saanut tarpeeksi rahaa säästöön.

»Pidä varasi», varoitan Stephiä, joka latoo drinkit tarjottimelleen. »Huikkaa, jos minun pitää ottaa maila avuksi.»

Ei olisi ensimmäinen kerta, kun minun täytyisi piestä joku, joka ei ymmärrä kieltävää vastausta.

Tällaisina iltoina ilmassa väreilee outoa energiaa. Kosteus on niin paksua, että suolaista ilmaa voisi levittää iholle kuin aurinkorasvaa. Vartaloita toisiaan vasten painautuneina, ei estoja, ja tequilan uuttamaa testosteronia täynnä katalia aikeita.

Steph on onneksi kova mimmi. »Pärjään kyllä.» Hän nostaa tarjottimen silmää iskien, väläyttää tekohymyn

kasvoilleen ja pyörähtää ympäri pitkä musta poninhäntä heiluen.

En tajua, miten hän kestää näiden jätkien lääppimistä. Eipä niin, etten saisi omaa osaani huomiosta. Jotkut naiset ovat röyhkeitä, heittäytyvät vähän liian tuttavallisiksi. Tytöt kuitenkin tyytyvät siihen, että virnistän ja kaadan juomaa, he kikattelevat ystäviensä kanssa ja jättävät minut rauhaan. Jätkät ovatkin sitten asia erikseen. Nämä soutujoukkuepaskiaiset ja veljeskuntien perslävet. Stephiä kähmitään ja kouritaan jatkuvasti, ja musiikin pauhatessa hänen korviinsa kuiskitaan kaikki maailman törkeydet. Stephin ansioksi on todettava, että hän tuskin koskaan lyö ketään.

Raataminen jatkuu tasaiseen tahtiin. Tarjoilemista kausiloisille, tulokaslajille, joka näännyttää paikalliset, imee meidät kuiviin ja jättää roskansa lähtiessään.

Ja kuitenkin on myönnettävä: kaupunki tuskin pysyisi pystyssä ilman heitä.

»Hei! Nyt niitä shotteja sieltä!» klooni älähtää jälleen.

Nyökkään, kuin sanoisin *Tulossa on*, vaikka oikeasti tarkoitan *Sivuutan sinut tarkoituksella*. Sen sijaan huomioni herättää baarin toiselta laidalta kuuluva vihellys.

Paikallisille tarjoillaan ensin. Siitä säännöstä ei poiketa. Sen jälkeen kanta-asiakkaille, jotka jättävät reilusti tippiä, kohteliaille tyypeille, hyvännäköisille naisille, pikkuisille vanhoille rouville ja vasta sitten näille ylensyöneille typeryksille. Kaadan baarin takaosassa viskishotin Heidille ja toisen itseleni. Nakkaamme ne kiduksiimme, ja kaadan Heidille lisää.

»Mitä sinä täällä teet?» minä kysyn, koska kukaan itseään kunnioittava paikallinen ei ole rantakadulla tänään. Liikaa klooneja pilaamassa tunnelmaa.

»Toin Stephin avaimet. Piti käydä hänen kämpillään.» Heidi oli aikoinaan ekaluokan sievin tyttö, eikä tilanne ole

niistä päivistä juurikaan muuttunut. Jopa resuisesti leika-
tuissa shortseissa ja yksinkertaisessa sinisessä topissa hän
on kiistatta baarin kuumin nainen. »Oletko täällä sulkemis-
aikaan asti?»

»Joo, ei täältä varmaan ennen kolmea selviä.»

»Tuletko käymään sen jälkeen?» Heidi nousee varpail-
leen ja nojautuu tiskiä vasten.

»Enpä taida, teen tuplavuoron huomenna. Pakko nukkua
vähän.»

Heidi mököttää. Ensin leikillään, sitten nokkavammin,
koska tajuaa, etten aio viettää yötä hänen kanssaan. Olemme
saattaneet sortua naimaan jokusen kerran kesän aikana, mutta
jos siitä tulee hyvän ystävän kanssa säännöllinen tapa, homma
alkaa muistuttaa parisuhdetta, ja siihen suuntaan en halua läh-
teä. Toivon, että Heidi tajuaa sen ja lakkaa pyytämästä.

»Hei. Hei!» Kärsimätön blondi jätkä tiskin toisessa
päässä yrittää kiinnittää huomioni. »Ihan oikeasti, äijä. Saat
satasen, jos pistät nyt sen helvetin shotin tulemaan.»

»Kannattaa varmaan palata töihin», Heidi toteaa ivalli-
sesti hymyillen ja lähettää lentosuukon.

Kävelen tiskille kaikessa rauhassa. Tyyppi on aivan suo-
raan kloonitehtaan liukuhihnalta: tyyppinen yksityiskou-
lun kasvatti, Ken-nukke sivujakauksella ja säkenöivimmällä
hymyllä, joka vain hammashoitovakuutuksesta irtoaa.
Hänen vieressään istuu kaksi tehdasvalmisteista apupoikaa,
joiden käsitys ruumiillisesta työstä rajoittuu todennäköisesti
oman perseen pyyhkimiseen.

»En usko ennen kuin näen», heitän tyyppille haasteen.

Klooni iskee satkun tiskiin. Hyvin polleana. Koska en
muista, mitä hän tilasi, kaadan hänelle viskishotin ja liu'utan
sen menemään. Hän irrottaa otteensa setelistä tarttuakseen
lasiin. Nappaan satasen ja tungen taskuuni.

»Tilasin kuusi shottia», klooni sanoo omahyväisenä.

»Heitä vielä viisisataa, niin kaadan.»

Varaudun siihen, että tyyppi alkaa marista tai raivota. Sen sijaan hän nauraa ja heristää minulle sormeaan. Tämä on juuri sellaista viehättävää paikallisväriä, jota he haluvat nähdä tullessaan tänne köyhäilemään. Rikkaat penskat rakastavat sitä, että heidät ryöstetään.

Hämmästyin toden teolla, kun tämä tomppeli pyyhkäisee setelitukosta vielä viisi satalappusta ja laskee ne tiskille. »Parasta mitä talolla on tarjota», hän sanoo.

Baarin paras varastotavara on Johnny Walker Blueta ja tiettyä tequilaa, jonka nimeä en osaa lausua. Kummankaan vähittäishinta ei ylitä viittä sataa dollaria pullolta. Joten olen olevinani vaikuttunut ja kapuan jakkaralle ottaakseni ylähyllyltä pölyisen tequilapullon, koska, okei, muistin kyllä mitä hän tilasi, ja kaadan klooneille heidän ylihinnoitellut shottinsa.

Siihen Riku Rikas tyytyy ja löntystelee takaisin pöytänsä.

Baarimikkokollegani Lenny vilkaisee minua paheksuvasti. Tiedän, ettei minun pitäisi kannustaa tuollaiseen käytökseen. Se vain vahvistaa sitä mielikuvaa, että olemme myytävänä, että he omistavat koko kaupungin. Mutta hitot siitä, en aio lingota drinkkejä koko loppuelämäni. Minulla on suurempia suunnitelmia.

»Mihin aikaa tulet?» naisen ääni kehrää vasemmalla puolellani.

Käännähdän hitaasti, odotan vitsin kärkeä. Perinteisesti kysymystä seuraa toinen seuraavista vaihtoehtoista:

»Koska *minäkin* haluan tulla.»

Tai, »Koska en malta odottaa, että saan *sinut* tulemaan.»

Tarkennuksesta on helppo päätellä päätyykö sänkyyn itsekkään naisen kanssa, vai sellaisen, joka rakastaa ottaa suihin.

Kumpikaan ei ole erityisen omaperäinen iskurepla, mutta kukaan ei ole väittänytkaan, että Avalon Bayhin vuosittain virtaavat klooneit olisivat omaperäisiä.

»No?» blondi tivaa, ja tajuan, ettei hän aiokaan heittää mitään juustoista repliikkiä.

»Suljemme kahdelta», vastaan rennosti.

»Liity seuraan, kun pääset», hän kinuaa. Tytöllä ja hänen ystävällään on kiiltävät hiukset, täydellinen vartalo ja hehkuva auringon päivettämä iho. He ovat söpöjä, mutta juuri nyt en ole kiinnostunut siitä, mitä heillä on mielessään.

»Sori. Ei pysty», minä vastaan. »Mutta yrittäkää löytää täsmälleen minun näköiseni tyyppi. Kaksoisveljeni on täällä jossain.» Heilautan kättäni tungoksen suuntaan, jossa vartalot ovat toisiaan vasten kuin sillit suolassa. »Olen varma, että hän viihdyttää teitä mielellään.»

Sanon näin pääasiassa koska tiedän sen ärsyttävän Evania. Toisaalta hän saattaa myös kiittää minua. Hän kyllä halveksii klooneja, mutta alastomat rikkaat prinsessat eivät kuitenkaan näytä haittaavan häntä. Jätkä taitaa yrittää naida kaupungin jokaista naista. Hän väittää olevansa »kyllästynyt». Teeskentelen uskovani häntä.

»Voi luoja, onko teitä kaksin kappalein?» Tyttöjen silmät alkavat loistaa lähes välittömästi.

Nappaan lasin ja sullon siihen jääkuutioita. »Jep. Hänen nimensä on Evan», lisään avuliaasti. »Jos löydätte hänet, sanokaa, että Cooper lähetti teidät.»

Kun tytöt lopulta häipyvät hedelmäiset drinksut käsissään, huoahdan helpotuksesta.

Baarimikkoilu on paskamainen duuni.

Työnnän viskin jäällä laiheliinille, joka tilasi sen, ja otan hänen ojentamansa rahat. Haron hiuksiani ja vedän henkeä ennen seuraavaa asiakasta. Humalainen posse onnistuu

yleensä pysymään aisoissa. Portsari Daryl heittää kadulle jokaisen, joka näyttää siltä, että laatta saattaisi lentää. Minä ja Lenny puolestamme heivaamme ulos kaikki idiootit, jotka saavat päähänsä yrittää tiskin toiselle puolelle.

Pidän silmällä Stephiä ja muita naispuolisia tarjoilijoita, kun he kulkevat tungoksen keskellä. Pöydällinen Garnet-jätkiä kuolaa Stephin perään. Hän hymyilee, mutta tunnen tuon katseen. Kun Steph lähtee kävelemään pois, yksi jätkistä tarttuu häntä vyötäröltä.

Silmäni kapenevat. Sama jätkä, jolta otin ne kuusi hunttia.

Olen jo helvetin lähellä hypätä tiskin yli, kun Steph katsoo minuun. Hän pudistaa päätään aivan kuin aavistelisi, mitä kohta saattaisi tapahtua. Sitten hän kiemurtelee näppärästi irti lääppivän ääliön otteesta ja palaa tiskille.

»Heitänkö nuo pihalle?» kysyn häneltä.

»Ei tarvitse. Pärjään kyllä.»

»Tiedän. Mutta sinun ei ole pakko pärjätä. Kiskoin noita idiooteilta kuusisataa. Jaan rahat kanssasi. Anna kun potkaisen jätkät menemään.»

»Ei mitään hätää. Anna kolme Coronaa ja kaksi Jäger–»

»Älä edes sano sitä.» Pelkkä sanakin aiheuttaa puistatuk-
sia. En halua enää kertaakaan haistaa sitä yököttävää mustaa paskaa. »Minun täytyy varmaan hankkia nenätulpat.»

»Sinulla taitaa olla trauma», Steph nauraa ja katsoo, kun kaadan drinkkejä tuskissani.

»Minun pitäisi saada vaarallisen työn lisää.» Saan juomat valmiiksi ja tyrkkään ne hänelle. »Vakavasti puhuen, jos nuo jätkät eivät pysty pitämään näppejään kurissa, tulen sinne.»

»Selviän kyllä. Toivon vain, että he häipyisivät. En tiedä kumpi ärsyttää tänään enemmän – herra Lääppijä, vai tuo terassilla oleva viimeisen vuoden opiskelija, joka parkuu

sitä, ettei hänen isänsä ostakaan hänelle jahlia valmistujaislahjaksi, vaikka oli luvannut.»

Naurahdan.

Steph huokaisee ja menee menojaan täyden tarjottimen kanssa.

En kohota katsettani lähes tuntiin. Huone on niin täynnä, että kasvot sekoittuvat lihamössöksi, ja minä vain kaadan juomia ja liu'utan luottokortteja, kunnes olen transsissa, tuskin tietoinen siitä, mitä teen.

Seuraavan kerran kun tarkistan Stephin tilanteen, näen että Riku Rikas yrittää suostutella häntä tanssimaan. Steph liikkuu kuin nyrkkeilijä, hypähtelee ja puikkelehtii päästäkseen jätkästä eroon. En saa täysin selvää hänen sanoistaan, mutta ne on helppo arvata – *Olen töissä, ole hyvä ja anna minun tehdä työni, en voi tulla tanssimaan, olen töissä.*

Steph yrittää käyttäytyä kohteliaasti, mutta hänen leimuvat silmänsä viestittävät minulle, että hänen mittansa on täynnä.

»Lenny», minä huikkaan ja nyökkään kehkeytymässä olevan välikohtauksen suuntaan. »Hoidatko baaria hetken?»

Lenny nyökkää takaisin. Täällä kaveria ei jätetä.

Harpon lähemmäksi ja tiedän näyttäväni uhkaavalta. Olen lähes 190-senttinen, en ole ajanut partaani päiväkausiin, ja tukkani kaipaisi siistimistä. Toivottavasti näytän tarpeeksi uhkaavalta estääkseni näitä kukkopoikia tekemästä mitään typeryyksiä.

»Onko kaikki kunnossa?» kysyn päästessäni joukkion luo. Äänensävyyni paljastaa, että tiedän, ettei kaikki ole hyvin ja että jätkän on parasta lopettaa ennen kuin heitän hänet perse edellä pihalle.

»Painu helvettiin siitä, pelle», yksi tyypeistä murjaisee.

Loukkaus valuu kuin vesi hanhen selästä. Olen tottunut tähän.

Kohotan kulmakarvaani. »En aio poistua ennen kuin kollegani käskää.» Katson terävästi Riku Rikkaan kättä, joka on kiinni Stephin käsivarressa. »Hän ei ole täällä töissä sen takia, että rikkaat pojut saisivat lääppiä häntä.»

Jätkä tajuaa sentään irrottaa otteensa. Steph käyttää tilaisuutta hyväkseen ja tulee viereeni.

»Näetkö? Kaikki hyvin.» Jätkä virnuilee minulle. »Neito ei kaipaa pelastajaa.»

»Pidäkin huolta siitä, että tilanne jatkuu samaan malliin.» Minäkin virnistän painottaen varoituksen sanoja. »Ja pidä kätesi kurissa.»

Olemme Stephin kanssa lähdössä, kun lasi menee rikki.

Oli huone miten meluisa hyvänsä tai kuinka tahansa täynnä ääntä vaimentavia ihmiskehoja, sillä hetkellä kun lasi pirstoutuu lattiaan, ja muutama sekunti sen jälkeen, voi kuulla kolibrin räpyttävän siipiään parin piirikunnan päässä.

Kaikkien päät kääntyvät. Yksi Riku Rikkaan kamuista on pudottanut lasin, ja kun katson häntä, hän räpyttelee viattomasti silmiään.

»Hups», hän sanoo.

Nauru ja taputukset rikkovat hetkellisen hiljaisuuden. Sitteen ihmiset alkavat taas pulista, ja koko baari palaa takaisiin päihdyttäviin huvituksiinsa.

»Voi helvetti», Steph sähähtää. »Mene takaisin baariin, Coop, hoidan tämän.»

Steph marssii tiehensä ärsyyntyneen näköisenä. Ääliöjoukkue ei enää armollisesti kiinnitä meihin huomiota ja jatkaa äänekästä juttelua ja naureskelua keskenään.

»Kaikki kunnossa?» Lenny kysyy palatessani.

»En ole varma.»

Vilkaisen vielä ryhmää, ja otsani rypistyy, kun huomaan että heidän johtajansa on hävinnyt. Mihin helvettiin hän nyt on mennyt?

»Ei», sanon hitaasti. »Kaikki ei taida olla kunnossa. Hoida baaria vielä hetki.»

Jätän Lennyn taas yksin taistelukentälle ja livahdan tiskin takaa etsimään Stephiä. Kävelen baarin takaosaan, koska arvelen hänen menneen sinne hakemaan harjaa lakaistakseen lasinsirpaleet.

Silloin kuulen sen: »Näpit irti!»

Syöksyn kulman taakse, ja leukapieleni kiristyvät, kun näen Riku Rikkaan pastellisen pikeepaidan. Hän on ahdistanut Stephin nurkkaan pienen kapean eteiskäytävän takaosaan, jossa siivouskomero sijaitsee. Kun Steph yrittää päästä miehen ohitse, tämä astuu hänen tielleen ja tarttuu häntä ranteesta. Miehen toinen käsi liukuu alemmas ja yrittää kouraista Stephiä pakarosta.

Ja paskat.

Ryntään eteenpäin ja kiskaisen miehen kauluksesta. Sekuntia myöhemmin jätkä makaa persuksillaan tahmealla lattialla.

»Ulos täältä», murahdan.

»Cooper.» Steph tarttuu minuun, vaikka hänen silmänsä loistavat kiitollisina. Tiedän hänen arvostavan pelastusta.

Hätistän hänet kauemmas, koska mittani on tullut täyteen. »Nouse ylös ja häivy», sanon pelokkaalle typerykselle.

Jätkä nousee jaloilleen vihaisia kirouksia ladellen.

Koska vessat ovat vain muutaman metrin päässä kulman takana, ei kestä kauaa ennen kuin hänen raivonpuuskansa houkuttelee yleisön paikalle. Muutama räähkyvä opiskelijatyttö kiiruhtaa katsomaan, ja heidän jälkeensä saapuu vielä lisää uteliaita sivullisia.

Äkkiä käytävältä alkaa kuulua muitakin ääniä.

»Pres! Bro, oletko kunnossa?»

Kaksi tyypin kaveria tunkeutuu väkijoukon läpi. He suojaavat sankarinsa sivustaa rintojaan röyhistellen, koska jos heidät ajetaan ulos kaikkien näiden ihmisten nähden, heillä on edessään pitkä vuosi kalsarikännejä kotona.

»Mitä helvettiä, äijä?» lääppiäjä sähähtää mulkoillen minua murhaavasti.

»Kaikki hyvin nyt», vastaan ja työnän kätet puuskaan.
»Vien vain roskat ulos.»

»Haistatko tuon, Preston?» Riku Rikkaan kamu kysyy tältä ärsyttävästi virnuillen. »Joku löyhkää.»

»Onkohan se pihalla oleva roskis vai asuntovaunusi?» toinen irvailee.

»Ole hyvä, astu pari askelta lähemmäksi ja sano tuo uudelleen», yllytän heitä, koska, ihan sama, olen kyllästynyt, ja nämä jätkät vain kerjäävät kunnan löylytystä.

Arvioin mahdollisuuksiani. Kolme yhtä vastaan, ja he eivät ole mitään ruipelaita – kaikki päälle 180-senttisiä, omaa kokoluokkaani. He voisivat muodostaa puolet Brooks Brothersin sponsoroimasta vesipoolojoukkueesta. Mutta minä teen työtä elääkseni, ja nämä lihakset ovat muutakin kuin kauniita katsella. Joten uskon pärjääväni.

»Coop, lopeta.» Steph työntää minut sivuun ja seisoo välissämme. »Anna olla. Pärjään kyllä. Mene takaisin baariin.»

»Niin, Coop», Preston sanoo pilkallisesti. Sitten hän toteaa kavereilleen: »Yksikään työläisperse ei ole tämän arvoinen.»

Katson Stephiä ja kohautan olkapäitäni. Rikkaan mulkun olisi kannattanut poistua vielä, kun hänellä oli siihen mahdollisuus.

Preston nauraa edelleen omahyväisenä ylemmydestään, kun ojennan käteni, tartun hänen Ralph Laurenistaan ja isken nyrkkini suoraan hänen naamatauluunsa.

Hän horjahtaa vasten kavereitaan, jotka työntävät hänet minua kohti. Hän syöksähtää verta valuen päälleni kuin kauhufilmin kolmannen kohtauksen hirviö käsiään huitoen. Törmäämme kirkuvaan tyttölaumaan ennen kuin päädymme vasten seinää. Kun vanha kolikkopuhelin, joka ei ole toiminut enää viiteentoista vuoteen, painautuu selkääni, Preston onnistuu tuurilla iskemään leukaani. Pyöräytän meidät ympäri ja rusennan Prestonin kipsiseinää vasten. Olen juuri murskaamaisillani hänen kasvonsa, kun baarin omistaja Joe, Daryl ja Lenny tarraavat minusta kiinni ja kiskovat kauemmaksi.

»Mitä idioottimaista roskaväkeä», Preston korahtaa. »Et taida edes tajuta, miten mennyttä kalua olet.»

»Nyt riittää!» Joe huutaa. Harmaahapsinen Vietnamin veteraani, jolla on harmaa parta ja hippityylinen poninhäntä, osoittaa Prestonia sormellaan. »Häivy täältä. Minun baarisani ei tapella.»

»Vaadin, että tämä sekopää irtisanotaan», Preston käskää.

»Haista paska.»

»Coop, turpa kiinni nyt», Joe sanoo. Hän antaa Lennyn ja Darylin irrottaa otteensa minusta. »Pidätän tämän palkkasi.»

»Tämä ei ole Coopin vika», Steph toteaa pomolle. »Tuo jätkä oli kimpussani. Hän seurasi minua siivouskomeroon ja ahdisti minut käytävään. Cooper yritti heittää hänet ulos.»

»Tiedättekö, kuka minun isäni on?» Preston puristaa verta vuotavaa nenäänsä ja kihisee. »Hänen pankkinsa omistaa puolet tämän saastaisen rantakadun rakennuksista. Jos vihjaisenko hänelle tästä, teidän elämästänne tulee todella vaikeaa.»

Joe nipistää huulensa yhteen.

»Työntekijänne kävi minuun käsiksi», Preston jatkaa vihaisena. »En tiedä, miten tätä rotankoloa johdetaan, mutta missä tahansa muualla asiakkaan kimppuun käynyt työntekijä erotettaisiin.» Hänen kasvojensa virne saa nyrkkini kihelmöimään. Haluan kuristaa hänet paljain käsin. »Joten, joko hoidatte asian itse, tai soitan isälleni, ja hän hoitaa sen puolestanne. On jo myöhä, mutta hän on kyllä valveilla. Hän on yökukkuja.» Hän hymyilee yhä omahyväisemmin. »Sillä tavalla niitä miljardeja ansaitaan.»

Seuraa pitkä hiljaisuus.

Sitten Joe huokaisee ja kääntyy puoleeni.

»Et voi olla tosissasi», sanon ällistyneenä.

Joe ja minä olemme tunteneet toisemme kauan. Teimme täällä veljeni kanssa varastohommia koulujen kesälomien aikaan. Autoimme häntä rakentamaan paikan uudelleen kahden hurrikaanin jälkeen. Vein hänen tyttärensä homecoming-tanssiaisiiin, jessus sentään.

Joe sukii partaansa lannistuneen näköisenä.

»Joe. Oikeasti nyt. Annatko noiden määrätä, miten pyörität omaa baariasi?»

»Olen pahoillani», Joe sanoo lopulta. Hän pudistaa päätään. »Minun on ajateltava yritystäni. Perhettäni. Tällä kertaa menit liian pitkälle, Coop. Ota kassasta tämän illan palkka. Kirjoitan sinulle sekin huomisaamuksi.»

Riku Rikas virnuilee minulle tyytyväisenä. »Huomaatko, duunaripelle? Aikuisten maailmassa toimitaan näin.» Hän viskaa verisen setelitukon Stephiä päin ja sylkää paksun klimpin veristä limaa. »Ole hyvä. Siivoa vähän paikkoja, beibi.»

»Tämä ei jää tähän», varoitan Prestonia, kun hän lampsii kavereidensa kanssa ulos.

»Lopputuloks oli tiedossa jo ennen kuin tämä alkoi», hän huikkaa häijyesti olkansa yli. »Olit vain ainoa, joka ei tajunnut sitä.»

Tuijotan Joeta, ja näen tappion hänen silmissään. Hänellä ei ole enää voimia eikä halua näihin taisteluihin. Tällä tavoin he voittavat. Vähän kerrallaan. He murtavat meidät, kunnes emme enää jaksa sinitellä. Sitten he riistävät kuolevista käsistämme maamme, työmme, arvokkuutemme.

»Tiedätkö mitä», sanon Joelle, kun nostan setelitukon ja isken sen hänen käteensä. »Aina kun joku meistä antaa heille periksi, heidän on entistä helpompi kohdella meitä kuin roskaa seuraavalla kerralla.»

Paitsi että... ei. Vitut mistään »seuraavasta kerrasta». Nuo ihmiset eivät enää koskaan saa minulta seuraavaa kertaa.

LUKU KAKSI

MACKENZIE

Siitä saakka, kun lähdin vanhempieni talolta Charlestonista tänä aamuna, takaraivossani on tuntunut kutkutus, joka yhä itsepintaisemmin neuvoo minua kääntymään ympäri. Häivy. Karkaa. Liity maata kiertävään sirkukseen ja raivoa, välivuo-tesi sammumista vastaan raivoa.

Kun taksini ajaa takiaistammien koristamaa kujaa pitkin Garnet Collegen kampusalueella sijaitsevalle Tally Hallille, alan olla täysin paniikissa.

Tämä todella tapahtuu.

Vihreän nurmikentän ja autojonojen takana liuta ensimmäisen vuoden opiskelijoita ja heidän vanhempiaan kantaa pahvilaatikoita punatiiliseen rakennukseen, joka kohoo nelikerroksisena kohti kirkkaansinistä taivasta. Ikkunarivejä ja kattoa kehystää valkoinen reunus, mikä on tunnusomaista Tally Hallille, joka on yksi viidestä historiallisen kampusalueen alkuperäisestä rakennuksesta.

»Palaan kohta hakemaan nuo laatikot», sanon kuljettajalle. Heitän merimiessäkin olalleni ja lasken vedettävän matkalaukkuni maahan. »Käyn vain varmistamassa, että olen oikeassa paikassa.»

»Selvä, ei mitään kiirettä.» Mies on rauhallinen, luultavasti sen takia, että vanhempani maksoivat hänelle sievoisen summan etukäteen, jotta hän toimisi tänään kuljettajanani.

Kävellessäni ulko-oven yllä palkista roikkuvan valtavan rautalyhdyn alta tunnen itseni karkulaiseksi, joka on jäänyt kiinni vuoden kestäneen pakomatkan jälkeen. Se olikin liian hyvää jatkuakseen. Miten ihmeessä totun taas kotitehtäviin ja pistokokeisiin? Elämään, jota määrittävät assarit ja opinto-ohjelmat, kun olen viimeisen vuoden ajan ollut oma pomoni.

Jonkun äiti pysäyttää minut käytävällä ja tiedustelee, olenko asuntolavastaava. Mahtavaa. Tunnen itseni ikivanhaksi. Sisukissani alkaa taas kytä houkutus kääntyä kannoillani ja häipyä, mutta pakotan itseni hylkäämään ajatuksen.

Raahaudun neljänteen kerrokseen, missä huoneet ovat vähän suurempia ja vähän mukavampia, tarkoitettu niille vanhemmille, jotka ovat valmiita pulittamaan niistä pienen saarivaltion bruttokansantuotteen verran rahaa. Vilkaisen sähköpostiviestistä puhelimestani. Sen mukaan huoneeni on numero 402.

Asunnossa on kaksi makuuhuonetta ja niiden välissä pieni olohuone ja keittokomero. Vasemmanpuoleisessa huoneessa on tyhjä sänky sekä yhteensopivat puinen työpöytä ja lipasto. Ovi on auki oikeanpuoleiseen huoneeseen, missä paidaton blondi farkkushortseissa hyppii ja keinahtelee ripustaessaan vaatteita henkareihin.

»Hei?» sanon yrittäen herättää hänen huomionsa. Pudotan laukkuni lattialle. »Moi?»

Hän ei edelleenkään kuule minua. Kävelen varovasti lähemmäksi ja naputan häntä olkapäähän. Hän on hypätä sandaaleistaan ja läimäyttää käden suunsa eteen tukahduttaakseen kiljaisun.

»Hei, mimmi, onnistuit säikäyttämään!» hän huudahtaa paksulla etelävaltioiden aksentilla. Hän nappaa hengästyneenä langattomat nappikuulokkeet korvistaan ja tunkee ne taskuunsa. »Tuli melkein pissat housuun.»

Hänen rintansa ovat edessäni koko komeudessaan, ja hän ei tee elettäkään peittääkseen itseään. Yritän katsoa häntä silmiin, mutta se tuntuu kiusalliselta, joten suuntaan huomioni ikkunoihin.

»Sori, että vaan törmäsin sisään. En odottanut...» *Että näkisin täällä kämppäkaverini amatööripornoleffan ensimmäisessä kohtauksessa.*

Hän kohauttaa olkapäitään hymyillen. »Ei haittaa.»

»Voin tulla takaisin muutaman minuutin päästä, jos...?»

»Kaikki ok», hän vakuuttaa.

En voi olla vilkaisematta, kun hän seisoo kädet lanteillaan kaukovalot suunnattuna minuun. »Oliko asuntohakemuksessa joku nudistiruutu, jonka rastin epähuomiossa?»

Hän nauraa ja kurottaa lopultakin ottamaan topin. »Tykkään ensin puhdistaa paikan energian. Asunto ei ole koti ennen kuin siellä on ollut alasti, vai mitä?»

»Sälekaihtimet ovat ylhäällä», huomautan.

»Eipä tule rusketusraitoja», hän vastaa ja iskee minulle silmää. »Olen Bonnie May Beauchamp. Olemme ilmeisesti kämppiksiä.»

»Mackenzie Cabot.»

Hän likistää minut tiukasti syliinsä. Normaalisti tällainen loukkaisi henkilökohtaisia rajojani pahemman kerran, mutta jostain syystä tämä tyttö ei ärsytä minua. Ehkä hän on noita. Hypnotisoi minut noitatisseillään. Joka tapauksessa, saan hänestä hyvät vibat.

Hänellä on pehmeät pyöreät piirteet ja suuret ruskeat silmät. Hohtavan valkoinen hymy, joka ei uhkaa naisia, mutta

kuitenkin houkuttaa miehiä. Bonnie May on jokaisen pikkusisko. Tisseillä varustettuna.

»Missä kaikki kamasi ovat?» hän kysyy irrottaessaan otteensa.

»Poikaystäväni tuo suurimman osan myöhemmin. Jotain on alhaalla autossa. Kuljettaja odottaa minua.»

»Autan sinua kantamaan.»

Autossa ei ole paljoakaan, vain muutama laatikko. Arvostan kuitenkin avuntarjousta ja seuraa. Nappaamme laatikot, heivaamme ne huoneeseeni ja kuljeskelemme sen jälkeen rakennuksessa, tutustumme ympäristöön.

»Oletko kotoisin Etelä-Carolinasta?» Bonnie kysyy.

»Charlestonista. Entä sinä?»

»Georgiasta. Isä olisi halunnut, että menen Georgia Staten yliopistoon, mutta äiti on Garnetin kasvatteja, joten he löivät vetoa jalkapallo-ottelun tuloksesta, ja täällä sitä nyt ollaan.»

Joku tyyppi hiippailee kolmannessa kerroksessa kylmälaukkureppu selässään ja tarjoilee meille froseeta sillä ehdolla, että annamme hänelle puhelinnumeromme. Hänen käsivartensa, rintansa ja selkänsä ovat täynnä mustalla tussilla raapustettuja puhelinnumeroita, joista useimmista näyttää puuttuvan luku tai pari. Mitä luultavimmin kaikki ovat feikkejä.

Hylkäämme virnuillen hänen tarjouksensa ja jätämme tyyppin sikseen.

»Siirrytkö tänne jostain muualta?» Bonnie kysyy, kun jatkamme kävelemistä opiskelijaryhmittymien keskellä. »Älä nyt käsitä tätä väärin, mutta et näytä ensimmäisen vuoden opiskelijalta.»

Olin osannut odottaa tätä. Tunnen itseni leiriohjaajaksi. Olen kaksi vuotta muita vanhempi, koska pidin välivuoden

»Erittäin seksikäs ja nuorekkaan romanttinen tarina oman sydämensä seuraamisesta vetoaa erityisesti toivottomiin romantikkoihin.»

- PUBLISHERS WEEKLY

»Elle Kennedyn romanttinen rantaelämäkirja on klassinen hyvä-tyttö-kohtaa-pahan-pojan-tarina. Se on rentouttava, kepeä ja mehukas; modernien romanttisten tarinoiden ystävät nauttivat tästä aivan varmasti.»

- MRS B'S BOOK REVIEWS

20-vuotias Mackenzie Cabot, ystävilleen Mac, suoriutuu elämässä kaikesta erinomaisin arvosanoin. Hän haluaisi jo keskittyä perustamansa yrityksen kasvattamiseen, mutta on vanhempiansa mieliksi lähtenyt yliopistoon samaan kaupunkiin pitkäaikaisen poikaystävänsä kanssa. Macilla on edessään loistava tulevaisuus, mutta kukaan ei arvaa, kuinka uuvuttavaa sääntöjen noudattaminen ja ihmisten miellyttäminen on. Kun Mac tapaa paikallisen pahan pojan, Cooperin, hänen kurinalainen elämänsä heittää häränpyllyä.

ELLE KENNEDY varttui Toronton liepeillä Kanadassa ja opiskeli siellä York Universityssä englanninkielistä kirjallisuutta. Hän on kirjoittanut lukuisia romanttisia ja seksikkäitä romaaneja, jotka ovat keränneet huikean fanikunnan sosiaalisessa mediassa. *Kiltin tytön kompleksi* on Avalon Bay -sarjan ensimmäinen osa ja Kennedyn ensimmäinen suomennettu teos.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50228-0